

ՈՒԹԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

Տարեկան գինը 10 ռուբլ կէս տարվանը 6 ռուբլ:

Թիֆլիսում գրվում են միմյանց կամագրատան մէջ:

Օտարաբարացիք գիտում են ուղղակի
Туфмагс. Редация „Мусагс“

Կամագրատունը բաց է առաւօտան 10—2 ժամ
(Դացի կիրակի և առ օրերից)

Հայտարարութիւն ընդունվում է ամեն շաբաթ:

Հայտարարութիւնների համար վճարում են
իրաւանչուր բառին 2 կոպէկ:

ՄԱՆԿ

ԲՈՎԱՆԻԱՎՈՒԹԻՒՆ

Քաղաքական վերջին անցքերը.— Ներքին տեսչի
Նամակ խմբագրին: Ներքին տեսչի
— Արտաքին տեսչի Նամակ: Վճարակ
հետադարձներ: — Յայտարարութիւններ: — Տեղեկա-
ցոյց: — Բանասիրական: Նամակ խմբագրին:

ՔԱՂԱՔԱՎԱՆ ՎԵՐՋԻՆ ԱՆՏՔԵՐԸ

Վերջին ժամանակները լրագրի-
ները բաւական շատ զբաղվում են
եզիպտական հարցով: Ընթերցող-
ներին յայտնի է այն անբաւակա-
նութիւնները, որոնք պատահե-
ցան թիւրքաց, Ֆրանսիական և
անգլիական կառավարութիւնների
մէջ, երբ եզիպտական խեղիվ Կա-
մայիլ-փաշա հեռացրեց իր այն
մինիստրներին, որոնք նրան տուած
էին եւրոպական պետութիւննե-
րից:

Բ. Գուռը գահընկէց արեց խե-
ղիվ Կամայիլ-փաշային Ընդլիայի
և Ֆրանսիայի ցանկութեան հա-

մեմատ, բայց մի և նոյն ժամա-
նակ նրա տեղ այնպիսի մի անձ-
նաւորութիւն նշանակեց և այն-
պիսի կարգադրութիւններ առաւ,
որ Ֆրանսիան և Ընդլիան չը կա-
րողանան մեծ ազդեցութիւն ու-
նենալ եզիպտական գործերի վրա:
Սուլթանը մի իրադէ հրատա-
րակեց, որով նա եզիպտական խե-
ղիվ նշանակեց Թեֆիկ-փաշային,
բայց մի և նոյն ժամանակ այդ
իրադէտով խեղ խեղիվ եւրոպա-
կան պետութիւնների հետ առե-
տրական դաշնադրութիւններ կա-
պելու և եզիպտական զորքեր
պահելու իրաւունքը:

Այդպիսով Եզիպտոսը աւա-
տական պետութիւնից Թիւրքիայի
մի նահանգ է դառնում և այն-
պիսի նահանգ, որ Արևելեան
Բուսնիայից աւելի քիչ ազատու-
թիւն ունի:

1873 թուականի Ֆիրմանը ու-
նչացնելով սուլթանը Եզիպտոս-
ի խեղիվին դարձրեց թիւրքաց

մի նահանգի ժառանգական նա-
հանգապետ: Այսուհետև թիւր-
քաց զորքերը կարգ կը պահպա-
նեն Եզիպտոսում և կառաջնոր-
դվեն թիւրք գեներալներից, որոնց
կը նշանակէ Կ. Պօլսի կառավա-
րութիւնը:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ
Նրան, 23 յունիսի
Կարճակ դէպքը առիթ տուեց զիմը խմբա-
գրութեանը և զորանով ընթերցողներով մի քանի
դուցէ տեղի ունեցած կատարածները փարատելու,
ուստի խնդրեմ չը մերժէք մի անկեղծում զետե-
ղի: Չըր խմբագրած Վճարակ 95 համարում փայ-
լում էին Նրանից ցոյցացած երեք ատուրը, որոնց
տակ ծածկվող պ. նամակագիրը քաղաքիս կանանց
կրա երկար խօսելով ընծայում է Գայանեան հայ
օրիորդաց դպրոցի այս տարվան ընտելութիւններին
և իմ վերջնական կերպով հայն ներկայացնելուն մի
քանի խօսքեր:
Յառաջ քան դրանց պատասխանելը թող նե-
րուի ինձ առել, որ հայ ազգի գործողների համար

այս ժամանակը մի խառնուփնթոր, մի շատ ծանր
ժամանակ է: Չը կան իւրաքանչիւր գործողների
գործերը անկեղծ ընտելներ, չը կան ճշմարիտ զը-
նահատողներ, չը կան անկողնուպահ հրապարա-
կախօսներ, իսկ ընդհակառակը, բացի ժողովրդեան
անդամները, ամեն տեղից վերկենող, ամեն զրիչ
ձեռք առնող իշխանութիւն է բանեցնում դրանց
զլիւն: Այս ամեն անկարգութեան պատճառը պլ-
տոյ է որոնել նոյն իսկ հասարակութեան մէջ, նրա
անտարբերութեան, նրա զէպի իր շուրջը սիրող
հանգամանքների ատուութեան մէջ: Մտած էր ազ-
գային ասպարիզում գործողներին մի անաչառ դա-
տաւոր.— լրագրութիւնը: Բայց ավանտ, որ մեր լրա-
գրութիւնը եւ ի նորսն երկի իր անկեղծ և ճշ-
մարտասօս թղթակիցների կորցրել է իր անհրա-
մեշտ ազդեցութիւնը, իր նշանակութիւնը: Եւ մի-
թէ կարելի է յարգել մեր լրագրութեան այժման
ազդեցութիւնը, քանի որ ակնյայտի խաղալի է
դարձել այդ ինքն և սրբազան, այդ ամենաբարձր
և առեւելի միակ միջոցը աղայանութիւնների
ձեռքում, եւ իմաստ է մանուկ հասակիս յատուկ կողմ-
նապահութեան, անդուտայ կրքերի ազդեցութեանը:
Եւ արդարեւ, ովքեր են այդ պատուստած իրը բար-
ձրը զազախայներ յայտնողները. ովքեր են ազգի
համար միայն, այն, միմյանց լրագրական թերթերում
ի սրտէ ցաւող, մտածող և նրան իրանց կարծիքով
ճշմարիտ ճանաչարձ ցոյց տող պարտները: Արանց
խղճի խայծոցների և առանց լիպեմանուր կասեմ.
ձեռնարկեան ողով բարբորած, իրանց տղի-
տութիւնը երեսօտան կեղծ ուսումով փայլեցրած
պատանիներ, շատ աննշան բացատրութեանը: Եւ
տեսալէս թող լաւ իմանան ամենքն էլ, որ թէ
հայ դպրոցների մէջ առեւելի ունեցած բարձր խաղա-
խութիւնների, կուսակցութիւնների և յետադիմա-
թիւնների, թէ լրագրների վերջը ընկեալ, ազդե-
ցութիւնը թուլացնելու պատճառները այդ երեք

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ԲԵՆ, չը գիտեմ ինչ աստանայական նպատակով, այս
անգամ ընտրված հոգաբարձուները կազմակերպու-
թեան մէջ մի նոր ձև եւ մտքովն, որը բոլորովն
հակառակ է դպրոցների կանոնադրութեանը (յօդ.
20 և 34) այն է, որ հոգաբարձութիւնը երկու մա-
սն բաժանեցին, այսինքն երկու գանձապետներ
առանձին և երեք հոգաբարձուներ առանձին, որոնք
միմեք միմեք հետ ամենին կապ չունեն, և միմեք
միմեք գործի մէջ ամենին չէ մասնակցում: Առա-
ջինների, այսինքն գանձապետների պաշտօնը յայ-
տնի է, որ պէտք է լինի հակել դպրոցների ելե-
մտական մասի վրա, և հոգալ նրա անտեսական
պէտքերը, բայց թէ ինչ պէտք է շինեն այն մա-
սած երեք հոգին, որ իրանց բուն հոգաբարձուներ
են կոչում.— յայտնի չէ: Երկրի նրանք կը հակն
դպրոցների ուսումնական մասի վրա. մեծ օգուտ
կը բերեն, մարդիկ, որ իրանց անտես անգամ սը-
խանքով են գրում:
Նրը հարցնում էինք ազուլեցնելովն, թէ ինչու
թող տեսնելը ընտրել այս տեսակ անընդունակ
հոգաբարձուներ, մեզ պատասխանում էին, թէ
զենտրեցնել, որ խայտառակին: Իմ կարծիքով
նրանք չէնց սկզբից մի շատ պատասխան մարդիկ
չէին, և երեք հոգի խայտառակուր համար այս
տեսակ կատակ խաղալ պէտք չէր, որով մի քանի
տարի դպրոցների վիճակը նմարկվում է Եզիպտոսի
անընդունակ անձինքների հակուրութեան ներքոյ:
Եւ աւելի երկար կը գրէի ուրիշ շատ իրողու-
թիւնների վրա, որոցմով կը բացատրէի, թէ ինչ
դեր է խաղում աղայան կամայականութիւնը հա-
տարակական գործերի մէջ, եթէ ինձ չը պատահէր
կարգալ Վճարակ 47 համարում տիրացու կարօի
նամակը: Այս նամակը որպէս թէ պատասխան է
իմ մի շարք նամակների, որ տպուեցան Վճարակ
մէջ: Կարդալով այս նամակը, եւ յիշեցի այն գրո-
ցը, թէ քարվանի ճորթներին նախքան էին, միջին
էլ իր սուր բարձրացրեց, ասելով, թէ ինձ էլ նա-
կեցէք, եւ էլ եւ ուղղում քարվանի հետ բերը տա-
նել: Տօ, տիրացու կարօ, որդիւնդ, դու էլ քեզ
վարժապետների շարքումն եւ դուստ:

մէջ կարող է գտնել բոլոր նմանութիւնները: Այս
մտքով եւ ցանկանում եմ ընթերցողին փոքր ինչ
ճանօթացնել իմ տիրացուի հետ, բացի դրանից,
կամեմ եւ զայն տալ, թէ ինչ թշուառ վիճա-
կի են եմթարկված Ազուլիսի դպրոցները, որ նրանց
մէջ այս տեսակ քէլիս ուսողներին պաշտօն է
յանձնում: Կարծիքս Տէր-Սիմոնի որովն է,
հարցը չը գիտեմ ինչ հանդամները պատճառով,
զեռ շատ տարի առաջ, Տանկատանից փարստա-
կան դէպի մեր կողմերն է անցել, իր հետ բերելով
պատանի կարօն: Նրանք եկել են սկզբում Հին-
Նախիջևանի Թուրքուլ գիւղը: (Թուրքուլ յայտնի
է որպէս խաղաղդների բնակարան): Հայրը կա-
րօն թողել է անտեղ թուրքուլը Տէր-Սիմոնի
մօտ, իսկ ինքը սկսել է թափառել միւս գիւղե-
րում իր համար պաշտօն գտնելու: Կարծիքս մնալով
Տէր-Սիմոնի մօտ, պարձայնելիս է եղել նրա հոր-
թիւնը, և երկար ժամանակ Թուրքուլում ապրելով,
սեփականացրել է իրան մի քանի խաղաղդական
յատկութիւններ: Յետոյ հայրը Վ. Ազուլիսում քա-
հանայան պաշտօն գտնելով, որդուն էլ բերում
է իր մօտ: Կարծիքս հայր-հագ գրել կարգալ սով-
բելով իր անդադրէտ Տիրքի, օգնում էր նրան մե-
ռել թաղիւնում, կուսարի, պատարալի և եկեղեցա-
կան այլ սպասարարութիւնների մէջ: Եւ իր տիրա-
ցուական պարագմուքը նպատակը նրան զարգա-
նալ երեք բանի մէջ միայն, այն է, իշտահով քե-
լիս ուսել, զինի և արդը կանծել և օտան ճուրջ
երգի: Եւ իրաւ, ոչ ոք նրա նման չէ կարող այդ
երգը այնպէս լաւ կուսացնել:
Որպէս յիշեցի, տիրացուն միայն գրել-կարգալ է
սովորել իր հօրից, որը պատկանում է ներկայ
գարուս 50-նամակն թաղանթի տղէտ քահանայ-
ների կարգին: Այս պատճառով նա բացի հայերե-
նից մի օտար լեզուի հետ ճանօթ լինել չը կարո-
ղացաւ. գիտութիւնից բոլորովն գուրի մնաց (նա
թուրքաբանութեան չորս գործողութիւնն անգամ չը
գիտէ) և ոչ մի գիրք չը կարդաց, գտնէ ինքնակը-
թութեամբ կարգապատ լինէր:
Թէ ինչ բարբառաւ իրականութիւնով այս տիրացուն
Ազուլիսի դպրոցներում պաշտօն ստացաւ.— այդ
նորմալս ինձ յայտնի չէ: Շատ բաներ են խօսում...
բայց եւ ցանկութիւն չունեմ չար լեզուների խօս-

քերին ուշադրութիւն դարձնել: Բայց այսքան ինձ
յայտնի է, որ տիրացու կարծիք իմ ուսուցչութեան
ժամանակ յանձն էր առել երկու դպրոցների.— օրի-
որայ և տղայոց.— չորս նախակրթարանների հայոց
լեզուի դաստատութիւնը: Երեկայեցէք, չորս նա-
խակրթարան, զանազան բաժանմունքներով, և իւ-
րաքանչիւրը ցրված 40—50—60 աշակերտներով,
և բոլորն այս տիրացուն պէտք է պատրաստէր
հայոց լեզուի սովորեան և ընթերցանութեան մէջ:
Նրա յանձն առած չորս նախակրթարանի դասա-
տների աշխատութիւնը իսկապէս չորս հմուտ մա-
կավարժների գործ է. բայց ինչ փոյթ տիրացուն,
որ աշակերտները ոչինչ չէին սովորում, որ տարի-
ներով մի աշակերտ մնում էր դասատան մէջ ա-
ռանց տառերի հետ ճանօթանալու: Տիրացուի կար-
ծիքով մանկավարժութիւնը, սրի հոտն անգամ ա-
ռած չէր, մի այնպիսի հեշտ բան էր, որպէս քե-
լիս ուսելը: Եւ այդ բանի մէջ պէտք է որոնել
զիստաօրակա Ազուլիսի դպրոցների յետադիմու-
թիւնը, որ բոլոր նախակրթարանները յանձնված
են մի անընդունակ մարդու, աշակերտները բոլո-
րովն անպատրաստ նրանցից լեզուն են առաջին
դաստաները, որ պէտք է սուտիկաներ սովորէին,
բայց չէզելով են կարդում: Պ. Մէլիք-Յակոբեանը
ինձ պատմում էր, թէ ինքը երբ առաջին տարին
Ազուլիս եկաւ, սովորված էր թէ օրիորդաց և
թէ աղայոց դպրոցների առաջին դաստաններից ա-
ւելի քան քսան աշակերտներ և աշակերտուհիներ
կրկին վերագրածնէ նախակրթարանները, որով
հետև ոչ կարգալ էին խմանում և ոչ գրել, և բո-
լորը մեր տիրացուի պատրաստաններն էին:
Շատ հետաքրքրական է այդ տիրացուի խալի-
ֆայական ժամանակների մանկավարժական մեթո-
դիկան: Տեսնում եւ, նա իր նախկին ճիւղաբը
ձեռքն մտաւ դասատու. աշակերտները միմեանց
զիւրկն են լինում. դասատան մէջ տիրում է
մերին աստիճանի անկարգութիւն. (ուսուցիչը
այնքան ազդեցութիւն չունի աշակերտների վրա, որ
գտնէ նրա ներկայութիւնից պատկառելի): Պէտք է
առաջ հանդատանել աշակերտներին և յետոյ
սկսել դասը: Տիրացուն իր ճիւղաբով մէկի գլխին
է խիտում, միւսի ձեռքին, մէկի ականջներին է
ձէք տալիս, միւսի մազերիցը (նա չէ իմացում

ՄԱՆԿ

